

Západ veřejně mluví o tom, že je potřeba oslabit, zničit Rusko. A potom ho rozdělit do malých států, což je existenční hrozba

 radiouniversum.cz/pelz-petr-2d-zapad-verejne-mluvi-o-tom-ze-je-potreba-oslabit-znicit-rusko-a-potom-ho-rozdelit-do-malych-statu-coz-je-existencni-hrozba/

Petr Pelz Díl 2/3

Text 3.3.2024 30 min Přehrát

#Bezpečnost

Když v polovině loňského roku zahájila ukrajinská armáda protiofenzivu proti ruským silám okupujícím východní část jejich země, byli jsme svědky velkých očekávání. Nyní se dozvídáme, že dochází ke „strategickému odstoupení do obranných pozic“ a že ukrajinská armáda potřebuje peníze na další zbraně. Evropská unie proto znovu odhlasovala další nemalé prostředky na podporu války, a to navzdory tomu, že sami američtí politici, a západní obecně, už připouštějí, že vítězství Ukrajiny není pravděpodobné. Kam jsme došli poté, co na stole byly před časem konkrétní kroky k jednání o uzavření míru, které Boris Johnson ovšem Zelenskému rozmluvil za příslib neomezené válečné pomoci? Kam jsme došli? Náš host generál Petr Pelz na to řekl: „Máme asi tak 600 000 mrtvých Východoevropanů během dvou let. Krásný úspěch.“ Kudy dále? I o tom si budeme povídat dnes.

Martina: Když se na to podíváte jako vojenský odborník, tak jaké jsou konkrétní, nebo další chyby protiruské obrany? Tedy případné chyby ukrajinské armády, a samozřejmě přístupu Západu? Už jsme to trochu otevřeli.

Petr Pelz: Protože si lžeme, lžeme si do vlastní kapsy – od začátku – jednak s rozvržením sil, jednak s neustálým podsouváním některých plánů, které má Rusko údajně mít. Například od začátku tvrdíme, že Rusko protiprávně začalo okupovat Ukrajinu a chtělo ji obsadit celou, a tvrdíme, že katastrofální výkon ruských vojsk, zejména na začátku této operace, způsobil, že se Ukrajina ubránila, a máme tendence věřit tomu, že se ubránit může.

Podívejme se na to, jaké bylo skutečné rozvržení sil na začátku v únoru 22: Tak Putin na speciální operaci vyčlenil asi 140 000 vojáků. A protože se jednalo o operaci, kde musel vojáký přesunout na relativně velkou vzdálenost, tak se dá očekávat, že tak polovina z nich byli skuteční bojovníci, a zbytek byla logistika. A když se spojili s ozbrojenci na Donbase, v Luhanské a Doněcké oblasti, tak to dalo dohromady asi tak 100 000 bojovníků. V té době měla Ukrajina asi tak 220 000 vojáků, a během měsíce měla asi 360 000 vojáků, a v červenci, podle slov – myslím, že se jmenoval Reznikov, tehdy ještě pořád ministr obrany – asi 700 000 vojáků. To znamená, že 100 000 ruských bojovníků mělo obsadit zemi, která měla v té době, jak jsem říkal 20, 25 miliónů obyvatel, a asi tak čtyřikrát, pětkrát silnější armádu. Myslíme si opravdu, že Rusové se 100 000 bojovníky chtěli obsadit celou Ukrajinu? Nesmysl.

Martina: Co chtěli? Protože my si pořád definujeme, jaké jsou ruské cíle, tedy obsadit ruskojazyčnou oblast Ukrajiny, případně obsadit celou Ukrajinu, ale nevím, jestli opravdu realisticky známe ruské cíle?

Petr Pelz: V tomto ohledu, v mezích této otázky, si myslím, že to definuje to, co jsem teď řekl, tedy vojenské početní stavy. Šlo o to – a teď si přihřeji vlastní polívčičku, že jsem řekl – asi půldruhého měsíce, před tím, než tato akce vypukla – že vlastně způsobem fait accompli, a vojenským způsobem, zajistí znění Minsk III. To znamená, že to, co bylo ve znění dohody, Rusové zajistí vojensky.

S prezidentem Zelenským se bleskově, během měsíce, dohodli. A teď si musíme uvědomit, co se dělo potom: Ukrajinci mobilizovali, měli armádu 700 000 – dobře, řekněme, že půl miliónu – a z nich bylo 300 000 bojovníků, a Rusů tam bylo najednou – když útočili – 1:3. Vojenské statistiky říkají, že když útočíte, musíte mít 3:1, a tady to bylo úplně naopak. To přece dává důkaz o tom, že Rusové nemysleli vážně obsazení celé Ukrajiny.

Ještě bych odbočil: Existuje jakýsi manuál CIA, a myslím, že to platí i v Rusku, že když chcete spravovat nějakou zemi – použiju ošklivé slovo „okupovat“ – tak musíte mít na sto lidí dva vojáky, nebo civilní gubernátory, abych tak řekl, nebo něco takového, to znamená, každý si může spočítat, kolik by bylo potřeba vojáků na 25 miliónovou Ukrajinu. To Rusové v té době neměli vůbec ani ve zbrani, a rozhodně to nemohlo zajistit těch 100 000 lidí. Říkám tady surová fakta. A z toho lze vycházet v pochopení toho, co Rusové tehdy chtěli. Potom se stalo, že Rusové zjistili, že Ukrajinci odmítli jednat, a tím pádem padla možnost Minsk III., jak já to nazývám, a tak si řekli: „Co teď?“ A tak mobilizovali 600 000, a hlásilo se údajně dalších 200 až 300 000 dobrovolníků. Putin nedávno při nějaké projevu řekl, že se na Ukrajině zatím vystřídal asi 617 000 vojáků. To je docela dost, ale od počtu prvních 150 000 je to hodně jinde.

A ještě bych řekl jednu věc, která je důležitá. V ruských plánech vyčerpávající války, anglicky war of attrition, je důležité zničit toho v průběhu času mlýnkem na maso co nejvíc, jak se říká – ničit co nejvíc síly nepřítele, ať už živé, nebo materiální – a přitom ztratit co nejmíň vlastních lidí. A to je vlastně ten postup, kteří Rusové aplikují. A součástí tohoto postupu je, že jim vlastně nezáleží na území. Oni vymění nějaké území, a ustoupí, pokud budou moct zničit hodně ukrajinských vojáků. Oni nepotřebují území, oni potřebují ničit armádu. Protože když zničí armádu, tak můžou území snadno obsadit znova.

Martina: Když vás tak poslouchám, tak mi z toho vyplývá, že Západ od začátku vydával svá zbožná přání za fakta.

Petr Pelz: Ano.

Západ veřejně mluví o tom, že je potřeba oslabit, zničit Rusko, a rozdělit ho do malých států

Martina: Ale Rusko se přepočítalo v tom, že si myslelo, že jakousi demonstrací odhodlání dosáhne svého, a dosáhne dohod mnohem dřív, a tudíž pak také muselo improvizovat?

Petr Pelz: Ano, určitě. Řekl bych to takhle: Nevím, jestli to byla chyba, ale Rusové nevěřili – oficiální Rusové, to znamená prezident Putin a jeho nejbližší spolupracovníci – a já jsem tomu v podstatě nevěřil taky, a myslím, že tomu nevěřil ledaskdo – že Západ do tohoto rizika půjde. Ale to, jak si to tehdy Západ představoval, Washington, asi moc riziko nebylo, protože co je cílem Západu? Cílem Západu je oslabení Ruska, ideálně rozdělení Ruska na několik států. Vždyť o tom se mluvilo. To není nějaká moje teorie, kterou předkládám lidem, o tom se přece mluvilo. A to je strašně důležité. Je tomu tak z různých důvodů, i hospodářských, že to Západ, tedy neokonzervativci, kteří ovládli celou americkou politiku, zejména tedy zahraniční politiku, myslí vážně.

Roku 1992 vyšel Defense Planning Guidance, což je americké obranné plánování, kterou napsal pozdější náměstek obrany Paul Wolfowitz s dalšími spolupracovníky, a tam se objevila věta – a teď to zkusím odcitovat z hlavy – že je třeba odstrašit každého konkurenta, který by se jenom odvážil přemýšlet o tom, že by hrál regionálně, nebo globálně významnější roli. To je zhruba citace. Tak to přece je. A to nemluvíme o studii RAND Corporation, která se přímo nazývala „Oslabit Rusko“.

Martina: Ještě dnes ráno, když jsem se chystala na náš rozhovor, jsem si pročetla zprávy, a jako první highlight bylo opět varování, že Rusko chce rozpoutat válku proti NATO a že na to musíme být co nejlépe připraveni. Není snad dne, abychom v nějakém médiu a nějaké podobě nenarazili na tyto prognózy. Jak to hodnotíte? Máme se bát?

Petr Pelz: Jestli se máme bát, nebo nemáme bát – to nevím. Já jsem si – ale to nemusí nikoho zajímat – jist, nebo nejsem si jist, ale za sebe jsem si jist, že Rusko rozhodně nechce tuto válku rozpoutat. A opět se vracím k číslům: Myslím, že Rusko je dneska – teď zase dostanou někteří, kteří to budou studovat, kopřivku – vojensky nejsilnější, že je silnější, než Spojené státy – zrovna tak jako Čína už je silnější hospodářsky. Takže si myslím, že Rusko by během několika týdnů – možná, to je můj odhad – dokázalo západní Evropu, nebo Evropu vojensky porazit, ale nikdy by nedokázalo s počty lidí, které má, dobytou, nebo poraženou zemi, obsadit. A proč by to tedy dělali?

Martina: Velmi často slýcháme jako argument: „Nehledejte v tom logiku. Rus má prostě před sebou myšlenku Velkého Ruska.“ Pane generále, opravdu si myslíte, že to v nich může být jako v koze a že prostě nepřemýšlí ani strategicky, ani ekonomicky, ani vojensky, ani logicky, ale jen imperiálně?

Petr Pelz: To je úplná blbost – to nemůžu říct jinak. Protože co by bylo Velké Rusko? Bylo někdy Rusko ve střední Evropě? Když bylo Rusko, to znamená Sovětský svaz, ve střední Evropě, tak to bylo proto, že se tam dostalo na základě naprosto nesmyslného počínání západních zemí od počátku první světové války přes Versailles, a přes vývoj ve třicátých letech, přestože americké firmy spolupracovaly s Němci. Radši skončím. To znamená, že Rusko se pod názvem Sovětský svaz dostalo do střední Evropy, protože chtělo ve střední Evropě vybudovat cordon sanitaire jako svou ochranu před Západem. A to bylo samozřejmě špatně. Já bych to byl nikdy takhle nehodnotil, a teď už to takhle vidím. Ale říkat, že Rusko chce obnovit Velké Rusko, tak to možná ano, ale Rusko je zhruba v hranicích Velkého Ruska. Co mu chybí? Část Finska? Pobaltské země? Možná. A jinak nic.

Martina: Já jsem četla Armádní noviny z konce loňského roku, a tam jsem se mohla dočíst například, že: „Rusko dnes se svými imperiálními ambicemi představuje pro členy NATO největší a nejnaléhavější hrozbu. Po ukončení nejintenzivnějších bojů na Ukrajině bude Moskva potřebovat pouhých několik let na obnovu svých ozbrojených sil, a během této doby musí Severoatlantická aliance vybudovat armádu způsobilou proti Kremlu bojovat, nebo schopnou Rusy od útoku alespoň odradit.“ A když bych tady ještě zacitovala kousek níž: „Ruský prezident Vladimir Putin a ruské elity dlouhodobě touží po obnově mocenského impéria na úkor NATO a Evropské unie. Historické kategorie, v nichž uvažují, vycházejí z analogií s carským impériem a Sovětským svazem.“ To jsou Armádní noviny. Vy jste mi před chvílí řekl, že to je hloupost.

Petr Pelz: Co si tedy myslí, že je Velké Rusko? Vždyť hranice jsou dnes prakticky totožné. Jak říkám, pobaltské republiky byly, a střídavě nebyly, střídavě byla část, nebo celé Finsko, střídavě nebylo – a to je přece všecko. Tak co chtějí? Co si v Armádních novinách myslí? Že Rusko chce obsadit dalšího? Zbytek Evropy nikdy nebyl Rusko. A ještě bych se zachytil u jednoho takového moudra, které je tam obsaženo, že se bude muset Rusko obnovit, že bude potřebovat jenom několik let na obnovu.

Martina: Tři roky říkají.

Petr Pelz: Oni neobnoví armádu. Oni jsou několikrát silnější, než byli před dvěma lety. Oni už teď jsou silnější. Kdyby chtěli, tak ty tři roky nebudou potřebovat.

Amerika, americké ozbrojené síly, zpravodajské služby, a Deep State, jsou používány nadnárodní společnostmi super bohatých miliardářů k pokusům o světovládu

Martina: Dokážete si tedy představit, když si přečtete tyto Armádní noviny – a našinec by měl tendenci jim věřit, protože sám není zběhlý v bezpečnostních technikách – představit nějaké důvody, co by Rusko z toho mělo, kdyby chtělo obsadit část Evropy?

Petr Pelz: Vůbec nic. Vůbec nic. Rusko na začátku této jakoby války – z hlediska Ukrajiny je to samozřejmě válka, z hlediska Ruska je to válka, ale na válku přešlo ze speciální vojenské operace někdy v létě v roce 22 – chtělo s Evropou obchodovat. Ale od té doby muselo zcela přehodnotit svůj základní strategický ekonomický, a zahraničně politický směr na Asii. To znamená, že Rusko by rádo s Evropou obchodovalo, ale už si nedělá příliš velké šance, že to bude v nějaké dohledné době. To znamená, že Rusko si to jednak nemůže dovolit z hlediska početních vojenských stavů, a jednak nemá sebemenší důvod, aby to dělalo. A znovu opakuji, že úvahy o obnově impéria Ruska jsou nesmyslné. Rusko je dnes téměř ve svých imperiálních hranicích.

Martina: Takže si myslíte, že když v listopadu 23 Putin řekl, že Moskva nemá žádný ekonomický, geopolitický, a ani vojenský důvod bojovat s NATO, a za naprostý nesmysl označil varování amerického prezidenta Joe Bidena, že pokud Rusko porazí Ukrajinu, tak napadne některý ze států Severoatlantické aliance, tak vám to, jako generálovi, dává logiku?

Petr Pelz: Ne.

Martina: To, co řekl.

Petr Pelz: To, co řekl Putin, to ano. Ale nedává mi logiku, proč by Rusko někoho napadlo. A říkat: „No jo, ale oni jsou blázni.“, to asi není argument, kterým se pohybuje globální strategická zahraniční politika. V této souvislosti mě napadlo, že před pár měsíci zesnulý Henry Kissinger řekl, když porovnával ruskou a americkou zahraniční politiku: „Rusové hrají šachy, a my poker.“ A tím, si myslím, je celá tato debata odbyta.

Martina: Přesto se nabízí otázka, co za tím je? Proč hrajeme poker, když Rusko hraje šachy? Protože pravidla, strategie, i výsledky pokeru jsou zcela jiné. K čemu to má vést? Proč jsme vystaveni těmto tlakům, polopravdám, mlžení, a mnohdy možná i nepravdám?

Petr Pelz: Nevím. Ale myslím si, že bychom se dostali úplně daleko, to bychom se dostali do podstaty neokonzervativní zahraniční politiky ve Spojených státech, dostali bychom se k pokusům – zní to šíleně, ale já to řeknu tak, aby to bylo pochopitelné – o světovládě. A v tom už nehrají roli jenom Američani – dokonce si myslím, že Amerika byla Američanům poněkud unesena – a že Amerika, americké ozbrojené síly, americké zpravodajské služby, a Deep State – jsou používány nějakou nadnárodní společností opravdu super bohatých miliardářů. Ale já radši přestanu, protože to by si lidé mysleli, že jsem opravdu šílenec. Já bych si to ještě před pár lety myslel taky.

Doktrínou Ruska je použit jaderné zbraně jako první jen při ohrožení existence Ruska. Ale Západ prohlašuje, že je nutné Rusko oslabit, zničit, rozdělit na menší státy. To asi existenční ohrožení Ruska je.

Martina: Pane generále, v každém případě situace a hysterie eskalují, a jsou přizívovány. Myslíte si, že nás politici tímto způsobem mohou dovést až k nukleární válce?

Petr Pelz: Mohou. Naši politici, západní politici, novináři, mainstream, tvrdí, že Rusko haraší jadernými zbraněmi. Rusko má ve své doktríně nepoužití jaderných zbraní jako první, pokud nebude ohrožena existence Ruska jako státu. Jenže když někdo už několik let veřejně prohlašuje, že jeho cílem je oslabit Rusko, zničit Rusko jako stát, rozdělit ho na několik menších států, tak to je asi základní existenční ohrožení Ruska jako státu, takže to už se rovná použití jaderných zbraní.

Martina: Tomu by se dalo říkat: Dráždit chřestýše bosou nohou.

Petr Pelz: Je to poker.

Martina: Povězte mi ale, myslíte si, že je tedy reálné, že vznikne nějaký omezený nukleární konflikt, třeba na území Evropy – kde také jinde – a že dostaneme výchovnou lekci?

Petr Pelz: Obávám se, že neexistuje nic, jako je omezený nukleární konflikt.

Martina: A všiml jste si, že v posledních měsících a letech se stále hovoří o tom, že to může být lokální a že když má bomba jenom tolik a tolik kilotun, tak to zasáhne jenom omezené území? Vlastně musím říct, že zatímco dřív jsme žili v domněnku, že nukleární konflikt je fatální, sebevražedný a definitivní, tak teď se čím dál tím častěji dozvídáme, že to může být taky jenom lokální lapálie. Všiml jste si toho?

Petr Pelz: Ano, všiml, ale to je součást módního slova „nativu“, že je totiž možné použít malou roztomilou atomovou bombičku, a ostatní si to nechají líbit. Protože my, Západ, Spojené státy, už tak dlouho stále někoho bombardujeme, on si to nechává líbit, protože nemá možnost odpovědět: Irák, Sýrie, Afghánistán, Libye, některé středoamerické republiky – tak nám to přijde jako: „Tak jo. Tak někde? Dobře, použijeme trošku atomovou zbraň, dáme jim přes čuňu o něco víc, a ono to na ně víc zabere.“ My teď ale vyhrožujeme zemi, která je na tom vojensky asi o vlásek lépe, než jsme my, a myslíme si, že si to nechá líbit.

Přímé zapojení NATO do války by vedlo v některých státech Západu k odporu lidí, takže by to neprošlo. A vznikly by takové rozpory mezi státy NATO, že by Aliance přestala existovat v podobě, jak ji známe.

Martina: Pane generále, když vás budu znovu citovat, tak vy jste řekl: „Přímé zapojení NATO by kromě tragédie v naší části světa znamenalo i konec Aliance. Proč si to myslíte? Proč si myslíte, že v okamžiku, kdy se některá ze zemí NATO do konfliktu aktivně zapojí, tak to bude znamenat konec Aliance?“

Petr Pelz: Tak to už je úvaha, kterou nemůžu dokumentovat tvrdými fakty. Je to prostě úvaha, která vychází z toho, že si myslím, pořád ještě věřím, že v evropských zemích, i ve Spojených státech, nebo obecně, na celém Západě, řada normálních obyvatel takovýto druh války nechce, a že by se přinejmenším v některých zemích zvedl takový odpor, že by tyto země začaly mít na celou situaci jiný názor než zbytek zemí. A to by byl zásadní rozpor, a mohlo by to – nebo by to asi pravděpodobně vedlo – ke konci Aliance, jak ji dnes známe. Takhle jsem to myslel.

Martina: Velmi často se objevují spekulace, proč Rusko neútočí razantněji. Vy jste tady říkal, že už je to taková dlouhodobá válka, která má oslabit protivníka především na lidských a materiálních zdrojích, kdy budu hovořit tím žargonem, ale přesto všechno někteří říkají: „Dobře, když je Rusko tak silné, tak proč tomu neučiní přítrž silou, rychle, razantně?“

Petr Pelz: To říká docela dost lidí, ale souvisí to zase trošičku – opět použiju to slovo – s tím naším narativem. My přece říkáme, že Rusové jsou hrubci, kteří stejně jako Sovětský svaz za 2. světové války naprosto pohrdá vlastním lidem, a jejich přístup k válčení je takový, že vrhají nové a nové tisíce lidí na zteč, a ono se to jednou ujme.

Martina: Ich mnógo.

Petr Pelz: Ich mnógo. A ono to možná asi tak bylo. Ale dneska je situace úplně jiná, a Rusko válčí právě tímto způsobem, který jim vyhovuje. Ničí – řeknu to ošklivě – živou sílu, zařízení, zbraně, zbraňové systémy, a vůbec techniku nepřítele postupně, systematicky. A nad tím vším je jeden požadavek, který je částečně humánní, a částečně velmi promyšlený: Ztratit co nejmíň vlastní síly. A když to bude trvat o něco déle, tak to nevadí. Není to už: „Nas mnógo“, ale času je mnógo.

Martina: Takže si myslíte, že teorie, které také můžeme občas slyšet, že Vladimir Putin si prostě nemůže dovolit zavelet k opravdu masivní mobilizaci, jsou vedle?

Petr Pelz: To je podle mě vedle. Protože prezident Putin má neustále takovou popularitu – mezi 70 až 85 procenty – že by si to z politických důvodů asi dovolit mohl. Dokonce většina politických kritiků Putina tvrdí, že je až příliš rozvážný, a až příliš proevropský a prozápadní. Takže, já si myslím, že kdo ví, zda by těch, kteří by ho kritizovali za razantnější přístup, a za nějakou masivnější mobilizaci, bylo víc než těch, kteří by mu naopak za to tleskali.

Martina: Takže si myslíte, že prezidentské volby, které v Rusku budou zanedlouho, 15. až 17. března, na případné mobilizaci nic nezmění? Že Vladimir Putin nečeká na to, jestli bude politicky dostatečně silný, aby mohl mobilizovat?

Petr Pelz: Myslím, že na to nečeká. Ale samozřejmě, že by bylo – a to uznávám – politicky velmi neohrabané, vyhlášovat těsně před prezidentskými volbami nějakou masivní mobilizaci. To už mi z popisu vlastní situace přijde jako nesmysl.

Všechny příspěvky s Petr Pelz

Diskuze:

Napsat komentář

E-mailová adresa nebude publikována.